

Arrest

nr. 195 099 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 september 1958.

De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 oktober 1962.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben samen meerdere kinderen.

De derde verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 29 september 1994 en de meerderjarige zoon te zijn van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 28 mei 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 13 oktober 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 12 november 2010 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 7 februari 2011 met nummers 55 614 en 55 623 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 24 februari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 24 februari 2011 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 24 februari 2011 ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partijen tekenen beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 214 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 9 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van elk van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen hebben ook tegen deze beslissingen beroep aangetekend. Bij arresten van 9 juni 2017 met nummers 188 216, 188 217 en 188 218 verwerpt de Raad de beroepen tegen deze beslissingen.

Op 3 februari 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 februari 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 27 maart 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.02.2017 werd ingediend door :

*S.M.[...] (R.R.: [...])
geboren te Vostan op 01.09.1958*

*+ echtgenote: P.M.[...] (R.R.: [...])
geboren te Artashat op 07.10.1962*

+ meerderjarige zoon: - S.G.[...] (R.R.: [...]), geboren te Artashat op 29.09.1994 – ov: [...]

*nationaliteit: Armenië
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 28.05.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 09.02.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure die betrokkenen hadden ingesteld bij de Raad van State tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dewelke negatief afgesloten werd op 28.04.2011, behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 24.02.2011 dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Zij actualiseerden deze aanvraag op regelmatige tijdstippen met medische attesten. Deze aanvraag art. 9ter werd echter op 09.11.2016 ongegrond verklaard, aan betrokkenen betekend op 24.11.2016. Voor wat betreft de bewering dat de behandeling van de procedure zo lang heeft aangesleept, dient er opgemerkt te worden dat er door de Vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen, in dit geval, een aanvraag art. 9ter behandeld dient te worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkenen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.

Ook de verwijzing in onderhavige aanvraag naar de medische problemen van de heer S.M.[...] kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden de medische elementen reeds ten gronde onderzocht werden in de aanvraag art. 9ter, dewelke, zoals reeds eerder gesteld, ongegrond werd verklaard op 09.11.2016. Aangezien betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvraag art. 9ter aanhaalden, wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat betreft het feit dat betrokkenen gedurende 67 maanden, omwille van hun aanvraag art. 9ter, in het bezit zijn geweest van een voorlopige verblijfstitel en alzo gemachtigd geweest zijn tot verblijf op het grondgebied, dient er opgemerkt te worden dat het attest van immatriculatie, dat werd afgeleverd in het kader van hun aanvraag art. 9ter, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen, zoals reeds eerdere gesteld, ipso facto geen recht op verblijf.

Voor wat betreft het feit dat betrokkenen tegen de ongegronde beslissing inzake hun aanvraag art. 9ter een beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat dit beroep nog hangende is, dient er opgemerkt te worden dat dit beroep geen opschortende werking heeft.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Moskou, Rusland maar dat zij voor geen enkel ander land over een niet-precaire verblijfstitel beschikken. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Moskou

volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder beweren betrokkenen dat hun zoon, de heer S.G.[...], zijn hoge schoolstudies in België wenst af te werken. Echter, betrokkenen leggen enkel een studentenkaart en een bewijs van betaling van inschrijving aan de hoge school Thomas More voor. Dit is echter onvoldoende om aan te tonen dat hun zoon daadwerkelijk zijn studies heeft aangevat en op regelmatige basis deelneemt aan de lessen. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun meerderjarige zoon op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

De bewering dat de zoon, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst van 2 jaar te vervullen terwijl hij gewetensbezwaren zou hebben, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en gelden voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer S.G.[...] risico loopt op een (eventuele) behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Wat betreft het feit een dochter/zus van betrokkenen getrouwd is met een Amerikaanse onderdaan en in Amerika woont en dat een andere dochter/zus getrouwd is met een Armeniër en in Armenië woont; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder verwijzen betrokkenen eveneens naar de wet van 22.12.1999; dit was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen vragen tevens uitdrukkelijk om gehoord te worden, doch hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2010 in België verblijven, dat zij ingeburgerd zijn, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij een netwerk van vrienden en kennissen in België hebben opgebouwd, dat zij vele geloofsbriefjes voorleggen, dat mevrouw P.[...] een werkbepoofte voorlegt en dat zij al jaren als vrijwilliger in een rusthuis werkt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de doorlopen procedures, de schoolgaande kinderen, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de duurzame lokale integratie en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partij en de kinderen, de vluchtelingenstatus in Polen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij en haar kinderen verkeren.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“ (...)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd. Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoeker zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"(...)." (Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op haar langdurig ononderbroken verblijf, haar langdurige verblijfsprocedures, de medische situatie van eerste verzoeker, de sterke integratie, de onbestaande band met Armenië in hoofde van verzoekers, het schoolleven van derde verzoeker en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4

Verzoekers kunnen erkennen dat de beslissing een uitgebreide motivering heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de menig toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekers kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekers zo goed al onmogelijk om naar Armenië te gaan, zijnde :

- De periode van legaal verblijf van verzoekers ;*
- De medische problemen van eerste verzoeker ;*
- Het vrijwilligerswerk van tweede verzoeker ;*
- Het schoolleven van derde verzoeker ;*
- De dienstplicht dewelke derde verzoeker zal vervullen moet bij terugkeer, ondanks zijn ernstige bezwaren ;*
- Het ontbreken van enig sociaal netwerk in Armenië ;*
- Het ontbreken van familie in Armenië.*

Hoewel verzoekers de mening toegedaan zijn dat het geheel aan elementen dient beoordeeld te worden en dit niet gebeurd is, wensen zij toch specifiek een aantal elementen van de beslissing te weerleggen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot de duur van de medische regularisatie

(...)

De verzoekers hebben een aanvraag conform artikel 9ter Vw ingediend, op datum van 24/02/2011, welke ontvankelijk werd bevonden op datum van 01/04/2011.

Op datum van 09/11/2016 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Verzoekers hebben hiertegen een hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende.

De procedure van de medische regularisatie is dus nog steeds hangende. Hoe dan ook dient opgemerkt dat de duur van de procedure tot aan de ongegrondheidsbeslissing reeds 5 jaar en 9 maand heeft ingenomen.

Gedurende volledig deze periode waren verzoekers verblijfsgerechtigd, op grond van de ontvankelijkheidsbeslissing.

De motivering dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag artikel 9ter behandeld dient te worden en dit bijgevolg niet kan verweten worden aan de administratie, is geen afdoende motivering.

Immers hebben verzoekers in hun aanvraag 9bis Vw ook niet ingeroepen dat de administratie de Vreemdelingewet zouden miskend hebben door te laat een beslissing te nemen.

Echter impliceert de lange behandelingstermijn wel dat verzoekers gedurende heel die periode verblijfsgerechtigd waren en verder gedurende legaal verblijf, verder aan hun integratie kunnen werken hebben.

Verwerende partij erkent dat de behandeling van de procedure 9ter Vw vertraging heeft opgelopen en zelfs onredelijk lang was!!!! Dit staat letterlijk in de beslissing.

Verzoekers hebben gedurende heel die periode van legaal verblijf verder aan hun integratie gewerkt.

De Raad oordeelde reeds dat ook vormen van integratie, buitengewone omstandigheden kunnen impliceren, dewelke een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken. Des te meer als deze integratie plaatsvind gedurende legaal verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld:

“(…).”

(Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Verzoekers verblijven, net zoals het arrest waarnaar verzoekers verwijzen, reeds geruime tijd (bijna 5 jaar en 9maand) legaal in België. Gedurende al deze jaren hebben verzoekers hun integratie verder mogen uitbouwen.

Dit kunnen wel buitengewone omstandigheden impliceren.

- 4.4.2.

Met betrekking tot de medische procedure

De eerste verzoeker lijdt aan ernstige reumatische klachten, onder andere spondylitis ankylosans. Dit impliceert dat hij zeer moeilijk beweegzaam is. De eerste verzoeker is hiervoor intens in behandeling in België.

De medische problemen van eerste verzoeker worden ook niet aanvaard als buitengewone omstandigheden, gelet op het feit dat volgens de bestreden beslissing de medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis Vw vallen en derhalve bij huidige aanvraag geen gevolg moet gegeven worden aan de medische argumenten.

De beslissing verwijt naar rechtspraak, maar dis is weliswaar verouderde rechtspraak!

Verzoeker kan naar veel recentere rechtspraak verwijzen, waaruit blijkt dat medische elementen die aangereikt worden, wel buitengewone omstandigheden kunnen impliceren

a)

Met een uitspraak van 28 augustus 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds eerdere rechtspraak. De raad oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moest houden met medische elementen, wanneer deze ingeroepen werden bij de aanvraag humanitaire regularisatie (9bis).

De Raad oordeelde dat een medische toestand een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis Vw.

Wanneer de aanvrager medische elementen voorlegt bij een 9bis-aanvraag, mag DVZ niet zomaar en zonder meer de motivatie naar de 9ter-procedure verwijzen

(zie arrest van de RvV van 28 augustus 2015, met nr. 151.353)

b)

De raad oordeelde ook reeds dat, indien er medische elementen ingeroepen worden, deze moeten beantwoord worden. Zelfs indien de betrokken medische elementen vaag geformuleerd en niet gestaafd zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich hierbij niet beperken tot een eenvoudige verwijzing naar artikel 9ter Vreemdelingenwet. Immers kunnen deze medische elementen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

(Zie arrest van de RvV van 29 april 2010 met nummer 42 699)

c)

De Raad oordeelde in nog een ander arrest dat ook al werden de medische problemen te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, zij nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen.

(Arrest van de RvV van 30 juni 2015 met nummer 148879)

d)

In casu blijkt dat verwerende partij niet specifiek gemotiveerd heeft op de ingeroepen medische elementen, maar louter verwijst naar de procedure 9ter Vw. Dit is evident geen afdoende motivering. Des te meer, omdat de procedure 9ter Vw nog niet volledig ten einde is, gelet op het hangende beroep.

In casu maakt de verwerende partij een te rigide opsplitsing maakt tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft de eerste verzoeker een medische situatie waardoor hij ontzettend afhankelijk is van andere mensen. Hij woont samen met zijn echtgenoot en zoon (tweede en derde verzoeker), die hen bijstaan in de dagdagelijkse zorg.

Dit impliceert dat er niet kan gemotiveerd worden dat 'omdat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgewezen werd, er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, want dat de medische situatie in combinatie met de sterke mate van afhankelijkheid wel een buitengewone omstandigheid kan vormen'

De bestreden beslissing is niet op adequate wijze gemotiveerd en er is sprake van een motiveringschending.

- 4.4.2.

Met betrekking tot het onderwijs van de zoon.

De beslissing leest:

(...)

Derde verzoeker heeft hoe dan ook een sluitend bewijs voorgelegd van zijn studies.

Ter staving van de inschrijving en zijn effectieve schoolgang, had verzoeker reeds een inschrijvingsbewijs en studentenkaart voorgelegd. Hij zou geen studentenkaart krijgen, indien hij niet rechtmatig was ingeschreven. Echter vereist verwerende partij het onredelijke binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Immers kon verwerende partij uit de stukken die voorlagen, reeds beoordelen dat derde verzoekende partij effectief is ingeschreven in het hoger onderwijs en bij terugkeer, een jaar school zal missen.

De beslissing stelt dat derde verzoeker, indien hij dit zou wensen, een studentenvisum zou kunnen aanvragen.

Echter is dit geen afdoende motivering. Immers werden de hogere studies ingeroepen als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag tot verblijf in het België te mogen indienen. Immers zou het terugkeren om een aanvraag conform artikel 9Vw een verlies van een schooljaar impliceren. Indien derde verzoeker zou moeten terugkeren om in land van herkomst een studentenvisum aan te vragen in plaats van een aanvraag conform artikel 9Vw, zou dit hoe dan ook een onderbreking van het onderwijs impliceren. Net een ingeroepen buitengewoons omstandigheden.

Het abrupt onderbreken van een schooljaar en een schooljaar overdoen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden.

- 4.4.4.

Met betrekking tot de instructienota

De beslissing stelt:

(...)

Verzoekers erkennen dat de regeringsinstructies, dd. 19 juli 2009 vernietigd werden. Echter is een verwijzing toch dienstig, gelet op het feit dat de achterliggende filosofie van de instructie nog steeds toegepast zou worden, volgens Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder weze het herhaald, dat gelet op het ontbreken van enige definitie, verzoekers zich toch enigszins moeten baseren op het beleid dat de administratie beweert te volgen en de rechtspraak hieromtrent.

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

- 4.4.5.

Met betrekking tot de overige elementen van integratie

De overige motivatie van de beslissing is voornamelijk gebaseerd op het feit dat de overige elementen die nog werden aangehaald in het verzoek tot verblijf conform artikel 9bis Vw niet afdoende zijn opdat er sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden.

Het betrof onderstaande elementen:

- Ze zijn ingeburgerd;*
- De duurzame verankering ;*
- Ze hebben Nederlandse taalles gevolgd;*
- Het vrijwilligerswerk*
- Het Schoollopen ;*
- Het sociaal netwerk.*

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Bovendien dient opgemerkt dat de aangehaalde prangende humanitaire situatie van verzoekers buitengewone omstandigheden impliceren, zijnde:

- o de verzoekster spreekt de Nederlandse en is ingeburgerd ;*
- o er zijn twee minderjarige schoolgaande kinderen ;*
- o de verzoekster verblijft bijna 10 jaar onafgebroken in België ;*
- o de verzoekster werkt ;*
- o de verzoekster heeft reeds problemen gekend in Polen ;*
- o de verzoekster woont samen met haar broer die in België erkend is als vluchteling*
- o België biedt voldoende veiligheid en bescherming ;*
- o de verzoekster heeft een inburgerginscursus maatschappelijk oriëntatie gevolg,*
- o de verzoekster heeft haar sociaal netwerk hier,*

4.5.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partijen met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Rusland te gaan, niet correct beoordeeld, noch

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. 12. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat verzoekers naar Rusland zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partijen stellen bovendien zelf in hun verzoekschrift dat zij erkennen dat de beslissing een uitgebreide motivering heeft. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 3 februari 2017 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Duurzame verankering;
- Onredelijke lange duur van de procedure;
- Lopende hogeschool studies van de derde verzoekende partij;
- Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest);
- Medische problematiek van de eerste verzoekende partij;
- Sterke integratie;
- Uitgebreid sociaal netwerk;
- Vrijwilligerswerk van de tweede verzoekende partij;
- Lopende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- Geen verblijfstitel in ander land dan Armenië, en er is geen Belgische diplomatieke post in Armenië. De verzoekende partijen kunnen zich dus niet naar Moskou begeven;
- Prangende humanitaire situatie;
- Legerdienst van 2 jaar in Armenië voor de derde verzoekende partij.

Verder in de aanvraag van 3 februari 2017 halen de verzoekende partijen de volgende elementen aan om de gegrondheid van hun aanvraag aan te tonen en als redenen voor regularisatie:

- Instructies;
- Inburgering;
- Taallessen;
- Netwerk van vrienden;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Langdurig verblijf;
- Lopende studies en legerdienst van de derde verzoekende partij.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar zijn niet akkoord met de gebruikte motieven.

Zo stellen de verzoekende partijen dat het feit dat hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meer dan 5 jaar heeft geduurd en zij gedurende die tijd verblijfsgerechtigd waren, een buitengewone omstandigheid is, gelet op de onredelijk lange termijn en de integratie die gedurende die tijd heeft plaatsgevonden.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: “Op 24.02.2011 dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15.12.1980

in. Zij actualiseerden deze aanvraag op regelmatige tijdstippen met medische attesten. Deze aanvraag art. 9ter werd echter op 09.11.2016 ongegrond verklaard, aan betrokkenen betekend op 24.11.2016. Voor wat betreft de bewering dat de behandeling van de procedure zo lang heeft aangesleept, dient er opgemerkt te worden dat er door de Vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen, in dit geval, een aanvraag art. 9ter behandeld dient te worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkenen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen stellen – niet wordt erkend dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onredelijk lang heeft geduurd. Er wordt immers enkel gesteld dat de verzoekende partijen geen *ipso facto* recht op verblijf kunnen krijgen door een zekere behandelingsperiode. Een vertraging in de behandelingstermijn, zelfs indien onredelijk lang, heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf kan ontstaan. De verzoekende partijen gaan niet in op deze concrete motieven, maar stellen dat door hun langdurig (legaal) verblijf zij wel aan hun integratie hebben gewerkt.

De verzoekende partijen gaan er met deze kritiek echter aan voorbij dat er weldegelijk in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met hun integratie en hun langdurig verblijf: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2010 in België verblijven, dat zij ingeburgerd zijn, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij een netwerk van vrienden en kennissen in België hebben opgebouwd, dat zij vele geloofsbrieven voorleggen, dat mevrouw P.[...] een werkbepaalde voorlegt en dat zij al jaren als vrijwilliger in een rusthuis werkt) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen inzake integratie en langdurig verblijf niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordelijk waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Verzoekers brengen stukken bij dat verzoekster als vrijwilliger prestaties verricht in een rusthuis. Ook wordt weergegeven welke activiteiten ze voor het rusthuis georganiseerd heeft evenals de feedback omtrent deze activiteiten. De inzet van verzoekster is zeker lovenswaardig, maar hiermee tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen bijzonder moeilijk is om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De ongedateerde brief opgesteld door de coördinator-animator van het rusthuis en ondertekend door verschillende personen die ter terechtzitting wordt neergelegd doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het feit dat een gedeelte van het verblijf in België legaal is verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch tonen de verzoekende partijen dit *in concreto* aan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde

elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen niet verantwoord zijn waarom een aanvraag in België wordt ingediend.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het arrest van de Raad van 18 april 2014 met nummer 122 738 – dat in het verzoekschrift foutief wordt genummerd als 122 728 – dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Temeer nu in het vernoemde arrest wordt gesteld dat de elementen van integratie enkel worden opgesomd en niet wordt gesteld waarom deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, terwijl in huidige bestreden beslissing er duidelijk wordt gesteld dat deze elementen pas tijdens de gegrondheidsfase worden behandeld. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar rechtspraak van de Raad van State. Gelet op deze motieven en gelet op het arrest van de Raad van State van 4 december 2014 met nummer 10.943, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld of niet afdoende heeft gemotiveerd.

De verzoekende partijen betogen verder dat de medische problematiek weldegelijk buitengewone omstandigheden kunnen impliceren en dat de gemachtigde van de staatssecretaris een te rigide opsplitsing maakt tussen de procedures op grond van artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd inzake de medische problematiek van de eerste verzoekende partij: *“Ook de verwijzing in onderhavige aanvraag naar de medische problemen van de heer S.M.[...] kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden de medische elementen reeds ten gronde onderzocht werden in de aanvraag art. 9ter, dewelke, zoals reeds eerder gesteld, ongegrond werd verklaard op 09.11.2016. Aangezien betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvraag art. 9ter aanhaalden, wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”*

De Raad stelt vooreerst vast dat niet enkel wordt gesteld dat er een verschil bestaat tussen de procedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar tevens dat de medische elementen van de eerste verzoekende partij reeds werden beoordeeld en dat er op 9 november 2016 een beslissing werd genomen waarbij de ingediende aanvraag ongegrond werd verklaard. Bovendien wordt er tevens gemotiveerd dat de verzoekende partijen nalaten om nieuwe medische elementen voor te leggen in hun aanvraag van 3 februari 2017. De verzoekende partijen kunnen dus niet dienstig voorhouden dat er simpelweg wordt verwezen naar de verschillen tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten niet dat de medische problematiek van de eerste verzoekende partij reeds werd beoordeeld. Zij betogen wel dat er een nog een hangende procedure is bij de Raad. Er dient

op gewezen te worden dat bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 214 de Raad het beroep tegen de beslissing van 9 november 2016 heeft verworpen. Bijgevolg bestaat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer en is er dus weldegelijk al rekening gehouden met de medische problematiek van de eerste verzoekende partij en werd er geoordeeld dat het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de eerste verzoekende partij verblijft. De verzoekende partijen betwisten overigens ook niet dat zij geen nieuwe medische elementen hebben toegevoegd aan hun aanvraag van 3 februari 2017. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen reeds een volledige procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben doorlopen, kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op de hoogte waren van de verschillende procedures die door de wet worden vastgelegd. Zij kunnen dan ook niet dienstig blijven voorhouden dat de ingeroepen medische elementen *in casu* een buitengewone omstandigheid vormen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen geciteerde en aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien laten de verzoekende partijen na om *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van de genoemde arresten, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo had de betrokken vreemdeling in het arrest van 28 augustus 2015 met nummer 151 353 nog nooit een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgestart, waardoor de medische problematiek nog nooit beoordeeld was geweest, terwijl in huidige zaak de aanvraag om medische regularisatie van de verzoekende partij ontvankelijk verklaard is geweest, maar later ongegrond werd bevonden. Hetzelfde geldt voor de betrokken vreemdeling in het genoemde arrest van 29 april 2010 met nummer 42 699. In het arrest van 30 juni 2015 met nummer 148 879 werd de medische problematiek aangehaald samen met het feit dat de betrokken vreemdeling afhankelijk was van de zorgen van haar legaal verblijvende kinderen. *In casu* wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op alle verzoekende partijen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de tweede en derde verzoekende partij niet kunnen instaan voor de dagelijkse zorg van de eerste verzoekende partij in het land van herkomst. Gelet op het voorgaande, maken de verzoekende partijen het niet aannemelijk dat de gebruikte motivering inzake de opgeworpen medische problematiek niet afdoende is. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de medische problematiek niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift tevens op het schoollopen van de derde verzoekende partij en stellen dat zij sluitend bewijs hebben voorgelegd dat zij studies volgt. Bovendien betogen de verzoekende partijen dat het missen van een schooljaar een buitengewone omstandigheid uitmaakt. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: “*Verder beweren betrokkenen dat hun zoon, de heer S.G.[...], zijn hoge schoolstudies in België wenst af te werken. Echter, betrokkenen leggen enkel een studentenkaart en een bewijs van betaling van inschrijving aan de hoge school Thomas More voor. Dit is echter onvoldoende om aan te tonen dat hun zoon daadwerkelijk zijn studies heeft aangevat en op regelmatige basis deelneemt aan de lessen. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun meerderjarige zoon op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.*”

De verzoekende partijen gaan niet in op deze concrete motieven, maar beweren enkel dat de voorgelegde stukken voldoende bewijzen dat de derde verzoekende partij een hogere studie heeft aangegaan. De verzoekende partijen gaan hiermee voorbij aan de gebruikte motieven, namelijk dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de derde verzoekende partij weldegelijk deze studie volgt en de lessen regelmatig bijwoont. Ter terechtzitting leggen verzoekers een brief neer opgesteld door de opleidingsmanager en het Diensthoofd studentenvoorzieningen, die aangegeven dat de derde verzoekende partij daadwerkelijk lessen volgt aan de hogeschool, deelneemt aan de examens en haar inzet benadruken. Ook leggen ze een stuk neer dat de studievoortgang van de derde verzoekende partij weergeeft. Deze stukken lagen niet voor op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ook leggen verzoekers niet uit waarom ze deze stukken niet vroeger hebben kunnen voorleggen. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad die in in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan dus geen rekening houden met

documenten die slechts naderhand worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Daarenboven gaan de verzoekende partijen niet verder in op het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de derde verzoekende partij eventueel kan terugkeren naar België met een studentervisum. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat er een mogelijkheid bestaat voor de derde verzoekende partij om haar studies in België verder te zetten. Zij stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst een verlies van een schooljaar impliceert. Dit is echter geen element dat de verzoekende partijen hebben aangehaald in hun aanvraag van 3 februari 2017. Daarenboven tonen verzoekers niet aan waarop ze zich baseren om dit te stellen. Ter terechtzitting preciseren verzoekers dat de derde verzoekende partij niet kan terugkeren naar Armenië om aldaar een studentervisum aan te vragen, gelet op de verplichte legerdienst. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde diplomatieke of consulaire post voor de behandeling van de aanvraag in Moskou is, en niet in Armenië. Daarenboven laten verzoekers na aan te tonen dat de derde verzoekende partij geen uitstel van haar dienstplicht kan krijgen omwille van haar studies.

Na de ter terechtzitting sturen verzoekers bij aangetekend schrijven van 25 oktober 2017 een bijkomend stuk op waaruit blijkt dat de derde verzoekende partij zich op 9 oktober 2017 diende aan te bieden op het Militair commissariaat in Armenië. De Raad wijst erop dat voormeld stuk geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat: *“De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en gelden voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer S.G.[...] risico loopt op een (eventuele) behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.”* Daarenboven wijst de Raad er ook op dat verzoekers niet aantonen dat de derde verzoekende partij effectief een gewetensbezwaar heeft, en dat in Armenië ook geen alternatieve dienstplicht is voor personen die effectief een gewetensbezwaar hebben.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gemotiveerd waarom het voorgehouden schoollopen van de derde verzoekende partij niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd en dat de verzoekende partijen met hun betoog deze motieven niet weerleggen.

De verzoekende partijen stellen verder nog dat zij erkennen dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd, maar dat de achterliggende filosofie van deze instructie nog steeds wordt toegepast. De Raad kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partij, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat deze wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij de instructie nog toepast, dient te worden vastgesteld dat mogelijke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de

wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

De verzoekende partijen betogen nog dat de gemachtigde van de staatssecretaris de banden met België en de moeilijkheid om naar Rusland te gaan niet correct heeft beoordeeld, maar zij laten na om hun betoog *in concreto* uiteen te zetten. Met dit betoog weerleggen de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet. De verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift niet verder in op de overige motieven van de bestreden beslissing.

In een onderdeel van het middel stippen de verzoekende partijen aan dat zij een geheel van omstandigheden hebben ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar in het verzoekschrift nog wordt verwezen naar minderjarige schoolgaande kinderen, naar een langdurig verblijf van bijna 10 jaar, naar problemen in Polen, naar een broer die erkend werd als vluchteling, stelt de Raad vast dat geen van deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissing werd ingeroepen en dat in het administratief dossier geen enkel begin van bewijs voor deze verklaringen te vinden is.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant

gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.3. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS